

gaar ud fra, at Drikkeriet især paa Landet er overhaandtagende. Det er min Overbevisning, og jeg giver min Tilslutning til den Tante, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgfreds (Lutein) gjorde gjældende, at Misbrugen af Brændevin nu ikke er saa stærk, som den var i gamle Dage. I den Tid, jeg kan huske tilbage, en Menneskealder eller godt og vel det, var Drikkeriet mere almindeligt ved Gilder, Sammentømter, Møder, Markeder og Lignende end nu; men jeg skal villig indrømme, at ved mange Leiligheder, ved Sammentømter og i alle Samfundsklasser, er det almindeligt, at der drikkes formeget og stadig, at der finder, hvad man kan kalde Drikkeri Sted, men dette vil denne Lov ikke kunne ramme; den vil kun komme til at ramme Forbruget meget søleligt og paa en Maade, der vil bidrage til, at der vil komme en Del Omforandring, en hel Omkalfatring af Forholdene med Hensyn til Røst, Løn o.s.v. Saaledes ere Forholdene paa Landet, mine Herrer (Modsigelse) og jeg skulde tage meget fejl, om ikke de Fleste, som ere her til Stede, have vundet den samme Erfaring (Modsigelse). Ja, der kan jo være delte Meninger derom, men i de Ægne, jeg kjender, er det med mere eller mindre Modifikation Tiljældet. Dersom man gaar ud fra, at det samtidig foreliggende Lovforslag vil gjøre en Forandring, saaledes, at det bliver Spiritus, der bliver beskattet indirekte i Stedet for, at det nu navnlig er Sukker, Kaffe og andre Ting, vil jeg ganske vist indrømme, at de Varer, her ere nævnte, mere ere Nødvendighedsartikler — det maa de jo være ifølge Sagens Natur. Men paa den anden Side er Brændevin som Nationalbrudt bleven saare betydningsfuld her hos os. Ganste vist kunde der maa ske laves andre. Det var nu særlig Gaardmandsklassen, jeg talte om med Hensyn til, hvad der drikkes, og den kunde vel til Nød undgaa at bruge Brændevin, naar det skulde være; man fandt maa ske paa at brygge hjemmebrygget Øl eller skaffede andre Drikke til Veie, som nogenlunde kunde erstatte den. Paa Gaardene har man jo som Regel den meget naturlige Drik Mælk, skjøndt Tiden jo har forandret det, saa det kun er Mælkvand eller Centrifugemælk. Naa, det har man i alt Fald paa Gaardene, men nu de mange Tu-

finde i Skovene og paa Arbejdspladserne, som skulle gaa med deres skaarne Smørrebrød eller Fedtebrød i deres Madpose, som vi sige, skulle de saa paa disse Arbejdspladser være henviste til Vand eller betale en Snaps meget dyrt? Det vilde være et forholdsvist haardt Tryk at lægge paa den store Arbejderbefolkning. Det tror jeg næppe vil være rigtigt. Saa meget er imidlertid sikkert, at der gennem denne Lov vil komme en meget betydelig Sum Penge ind i Statskassen. Thi selv om man fra Begyndelsen ikke var saa ganske paa det Reene med, hvad man vilde, enten man vilde indskrænke Brugen eller ei, saa vil Brugen alligevel komme til at tage til, saa der vil komme meget betydelige Indtægter for Statskassen. Jeg turde maa ske tilføie den Bemærkning, at naar jeg taler om de specielle Forhold indadtil paa Landet, er det særlig min egen Hjemstavn, jeg tænker paa; hvorledes det er andre Steder, kjender jeg ikke i den Grad, men nogle Steder, veed jeg, det tilnærmelsesvis er saadan. Naar den høitærede Minister gik ud fra, at det var et udmærket Statteobjekt, saa tror jeg, han har fuldstændig Ret, og Ingen kan fortænke den høitærede Finantsminister i, at han søger efter gode Statteobjekter. Der er vist næppe Noget i denne Sal, og vistnok næppe Noget i hele Landet, som har fulgt med den politiske Udvikling i den senere Tid, der kan være i Tvivl om, at den Finantspolitisk Regjeringen har fulgt, vil og maa en Gang gjøre Fordring paa nye Statteobjekter. De store Midler, der blive anvendte til Forsvarssagen, navnlig til Befæstningen, og overhovedet til Militærvæsenet, de store Midler, som det ser ud til, vedblivende skulle anvendes, endog saa i større Maalestok, maa føie til, at saafremt der skal tages noget Hensyn til økonomiske Interesser, — og det ser jo dog ud til, at vi ogsaa skulle og maa, i alt Fald vil der baade fra Repræsentationens og Befolkningens Side blive gjort saadanne Krav gjældende — saa maa jeg efter min ringe Forstand — men det kan jo være, at jeg ikke forstaa mig nok derpaa — anse det for umuligt, at de nuværende Statsindtægter ville kunne slaa til. Men der maa paa den anden Side komme Penge i Statskassen, og ganske vist, dersom den høitærede Finantsminister vil lytte en Smule til et Raad — ja und-